

liefde & water meloen

ISABELLE PAZ
SOLDAN

Isabelle Paz Soldan

Liefde en watermeloen

Love & fruits deel 2

Uitgeverij Zomer & Keuning

Proloog

Iedereen heeft denk ik wel een held. De mijne is Frida Kahlo. Vanzelfsprekend, zou je misschien denken, omdat ze net als ik half-Mexicaanse was. Of omdat ze net als ik kunstenaar was.

Maar dat is het niet. Nee, Frida is juist mijn heldin vanwege alles wat ik niet ben. Ze is in mijn ogen de moedigste vrouw die er ooit heeft bestaan. Ondanks vele tegenslagen haalde ze het mooiste uit het leven en had ze er geen moeite mee om zichzelf te zijn.

En dat is nou juist wat er bij mij weleens aan ontbreekt. Moed.

Hoofdstuk 1

‘Wat is er met jou aan de hand, meid?’ vraagt Maxime verwonderd als ik mijn roze rugtas vol schilderspullen op de stoel naast me neersmijt. Hij zit op het verwarmde terras van ons stamcafé met een plaid over zijn schoot. Ik laat me met een diepe zucht in de stoel zakken. Maxime nipt rustig van zijn whisky.

‘Waar wil je dat ik begin?’

‘Misschien met het bestellen van een drankje? Ik zal Niels erbij roepen.’ Hij maakt een wuifgebaar naar een knappe man die net een stelletje op het terras de rekening geeft.

‘Noemen we hem voortaan Niels?’ Hij moet het antwoord schuldig blijven, want Niels is al razendsnel naar ons tafeltje gekomen. Maximes ogen stralen wanneer hij naar hem opkijkt.

‘Kan ik iets voor jullie inschenken?’

‘Doe mij maar een koffie, alsjeblieft. Zwart.’ Maxime front zijn wenkbrauwen. Sinds hij me ooit aan de wijn heeft gekregen en ik daar een stuk loslippiger van werd, vindt hij het grappig om dat steeds weer te proberen, maar ik blijf dapper weerstand bieden.

‘Zo? Geen melk? Dan moet je dus echt een zware dag achter de rug hebben,’ zegt hij grappend.

‘Weet je wat, Maxime? Je hebt gelijk. Ik kan wel wat sterkers gebruiken.’ Als ik me tot Niels wend, trekt Maxime zijn wenkbrauwen van verbazing en in afwachting op. Ik sla speels met mijn vuist op tafel. ‘Doe mij maar een dubbele espresso!’

Maxime lacht. ‘Dat is inderdaad sterker.’

‘En jij nog iets, Maxime?’ vraagt Niels.

Het verbaast me dat hij hem bij zijn voornaam noemt.

‘Ik heb nog,’ antwoordt Maxime en hij zegt het op een zachte, lieve toon zoals minnaars tegen elkaar praten.

Ik knijp mijn ogen samen en wacht totdat we weer alleen zijn. ‘Dus hij heet écht Niels? Ik dacht dat je een grapje maakte.’

Maxime knikt, zakt ontspannen in zijn stoel en pakt twee blokjes kaas van de hapjesplank die op het tafeltje staat.

Ik wil er meer over weten, maar Maxime onderbreekt mijn gedachten.

‘Goed, vertel eens over jouw dag. Ga los.’ Hij propt een stukje kaas in zijn mond. ‘Voor zover je dat kunt zonder drank,’ mompelt hij er zacht achteraan, maar hard genoeg dat ik hem nog kan horen.

Ik schraap mijn keel en kijk hem gespannen aan terwijl hij het tweede blokje vakkundig in zijn mond mikt. ‘Ze hebben me ontslagen.’

Maxime valt bijna van zijn stoel. ‘Wat? Bij die autogarage?’

Hij lijkt nog iets te willen zeggen, maar er komt een piepend geluid uit zijn keel. Ik wacht geduldig totdat hij zijn woorden gevonden heeft, maar zie tot mijn schrik dat zijn gezicht alsmaar roder wordt, en dat zijn ogen beginnen te tranen.

Zou hij zich in het kaasblokje hebben verslikt? Het eerste wat ik doe is de omgeving scannen om te zien of ik iemand kan inschakelen, maar Niels moet binnen in het restaurant zijn en er is verder niemand meer op het terras.

Mijn hart klopt wild in mijn borstkas. ‘Zal ik de Heimlichmanoeuvre doen?’ vraag ik hem paniekerig. Ik weet eigenlijk helemaal niet precies hoe dat moet, maar het is beter dan niets doen.

Maxime steekt zijn hand op. Ik weet niet wat hij daarmee wil zeggen, maar zijn gezicht is inmiddels paars, dus ik ga snel achter hem staan, sla mijn armen om zijn middel en geef hem twee flinke

buikstoten waardoor hij lichtjes naar voren schiet.

‘Wat is hier aan de hand?’ Anna is bij ons tafeltje komen staan en er verschijnt een humoristische schittering in haar ogen. ‘Heb ik iets gemist?’

Zonder te antwoorden geef ik Maxime een laatste, flinke buikstoot. Er komt een kuch uit zijn strot en een wit plakkerig stukje kaas vliegt uit zijn mond. Het beeld lijkt zich haast in slow motion af te spelen. Anna’s ogen worden groot en ze deinst achteruit om te voorkomen dat het op haar bruinleren jackje terecht komt. Maar ze staat nog steeds te dichtbij en het witte, kleffe gevaarte landt precies op haar nieuwe zwarte sneakers.

Er valt een korte stilte van verbijstering, die verbroken wordt doordat Maxime in een hevige hoestbui schiet.

‘Getver,’ zegt Anna ten slotte en ze wijst naar de witte smeerboel op haar schoen. Op haar gezicht verschijnt gelukkig een lach. ‘Typisch dit. Ik had gezworen nooit meer wit te dragen in verband met vlekken, krijg ik witte rommel op mijn donkere schoenen. Gaat het, Maxime?’

Hij schudt verwoed zijn hoofd, maar kan nog steeds niks zeggen door het gehoest. Anna ploft op de stoel naast me en ik kan nog maar net op tijd mijn schilderspullen onder haar zitvlak wegtrekken. ‘Wat was hier aan de hand?’

‘Laura heeft zojuist mijn leven gered,’ verklaart Maxime met een schorre stem en hij draait zich naar mij toe om me een klopje op mijn schouder te geven, maar begint dan weer hevig te hoesten.

‘Nadat ik je bijna had vermoord met mijn nieuwtje!’

Hij zwaait, maar kan nog steeds niet praten.

Anna’s kijkers zijn wijd opengesperd.

‘Hij had zich in de kaas verslikt, dus toen heb ik de Heimlichmanoeuvre bij hem uitgevoerd.’

‘Wauw. Indrukwekkend. Waar heb je die geleerd?’

‘Heb ik ooit op televisie gezien.’ Ik haal mijn schouders op. ‘Ach, hebben die zeventien seizoenen *Grey’s Anatomy* me toch nog wat opgeleverd.’

Er valt weer een korte stilte. Niels komt naar buiten en zet de dubbele espresso voor me neer. Ik bestudeer zijn ogen en gezichtsuitdrukking, maar hij geeft geen krimp en lijkt Maxime niet eens aan te kijken. Anna bestelt nietsvermoedend een verse muntthee en verdwijnt met een servetje onder tafel om haar schoen schoon te maken.

Pas als Niels weer uit zicht is zak ik onderuit in mijn stoel.

‘Hoe kan ik je ooit bedanken, meid?’ vraagt Maxime me met een rauwe stem en vochtige ogen.

Ik lach. ‘Ach. Dat is toch wat vrienden voor elkaar doen? Elkaars levens redden? Maar als je toevallig ook nog een baan voor me weet, zou dat mooi meegenomen zijn.’

Anna fronst verbaasd haar wenkbrauwen.

‘Vlak voor mijn bijna-doodervaring, vertelde Laura me dat ze ontslagen is,’ legt Maxime haar uit.

‘Wat? Ontslagen?’

‘Ja.’ Ik kan even niets meer zeggen, want ik voel dat de tranen hoog zitten. Met pijn in mijn hart denk ik terug aan het moment dat ik per ongeluk op een paar knopjes drukte, waardoor de brug scheef ging staan en de Porsche van een belangrijke klant naar beneden stortte. Ik vertel haar wat er is gebeurd.

‘O, wat erg, Lau.’ Anna legt haar hand op een van mijn schouders en ik trek ze lichtjes op.

‘Het komt wel goed. Dat komt het uiteindelijk altijd, toch?’

‘Natuurlijk!’ zegt Anna en dan beginnen de lichtjes in haar ogen weer te fonkelen. ‘Wacht eens even!’

Uit haar handtas trekt ze een dikke portemonnee waarin ze zo op het eerste gezicht een hoop rommel bewaart. Na een tijdje zoeken vindt ze een verfrommeld beige kaartje. ‘Bel deze man

eens. Hij is een studievriend van me. Nu manager van het museum voor moderne kunst. Ik heb hem ooit uit de brand geholpen met een belangrijke Caribische collectie, dus ik verwacht dat hij me nu wel een wederdienst kan bewijzen door jou aan een baan te helpen.'

Ik pak het kaartje dankbaar van haar aan.

'Dames,' zegt Maxime. 'Die bijna-doodervaring heeft mij uitgeput.' Hij gooit wat papiergeld op tafel. 'Dit moet de whisky's wel dekken. Tot volgende week.'

'Tot dan,' zeggen we bijna in koor.

Als Maxime de hoek om is buig ik me naar Anna en vertel haar zachtjes over Niels, die net een paar tafeltjes voor ons aan het opruimen is.

'Wat denk jij? Maximes nieuwe minnaar?'

Anna zet grote ogen op. 'Wat? Nee, deze Niels is zó niet zijn type.'

'Ik weet het, maar het was de manier waarop ze tegen elkaar spraken. Ik voel dat soort dingen aan. Mijn intuïtie met dit soort zaken is feilloos. Heb ik het ooit mis gehad?'

'Hm. Nee dat niet, maar ik weet het niet, hoor. Volgens mij zit je er deze keer goed naast. Wedden om een tientje?'

'Deal. Ik kan het geld goed gebruiken.'

We rekenen binnen af en lopen naar onze fietsen. Ik haal die van mij met een paar soepele bewegingen van het slot en wacht op Anna, die in haar jackje aan het grabbelen is op zoek naar haar sleutel.

'Hier is-tie, hoor!' Ze steekt het ding triomfantelijk omhoog. 'Ik geef volgende week zaterdag trouwens een feestje ter ere van mijn verjaardag.'

'Jouw verjaardag? Was die niet een paar maanden terug?'

'Ja, maar toen was ik op vakantie en nu is het beter weer.'

'Beter? Ik vind het nog steeds steenkoud.' We rijden samen

het straatje uit en vlak voordat onze wegen zich zullen scheiden, zegt Anna hijgend: 'Jij hebt het altijd koud. Niet zeuren, gewoon komen!'

'Tuurlijk!' roep ik. 'Tot volgende week!'

Hoofdstuk 2

Restaurantmedewerkster. Het is waarschijnlijk niet helemaal wat Anna bedoelde toen ze me het visitekaartje van haar vriend Hans Kristal van het museum voor moderne kunst overhandigde. Ik heb hem een uurtje geleden gebeld en dit was de enige functie waarvoor hij wist dat er op dit moment een vacature openstond. Hij heeft me doorverwezen naar ene Christel en ik mocht van haar meteen langskomen.

Ze had door de telefoon nogal kortademig en gehaast geklonken en nu wacht ze me bij de ingang van het museum op.

‘Welkom, Laura. Onze reddende engel.’ Met haar hand wrijft ze over een dikke buik. ‘Je weet niet half hoe hard we je nodig hebben. We hebben handen te kort en ik ga volgende week al met zwangerschapsverlof.’ Ze staat stil en legt haar vinger tegen haar kin. ‘Je hebt toch wel ervaring in de horeca, hè?’

‘Ja hoor, meer dan vier jaar.’

Ik wil mijn cv uit mijn tas trekken, maar ze gaat alweer door.

‘Goed. Kom maar mee.’ Christel loopt puffend maar in hoog tempo voor me uit en ik vraag me af waar ze de energie vandaan haalt. Ik kan haar nauwelijks bijbenen! Maar ik ben ook afgeleid omdat ik de omgeving om me heen in me probeer op te nemen. Ik kan dan wel van kunst houden en graag schilderen, maar ik ben nog nooit in dit museum geweest. Gek eigenlijk.

De gangen zijn wit en zien er steriel uit. Het doet me eerder aan een ziekenhuis denken dan aan een plek voor kunst. Gelukkig zijn de muren behangen met de prachtigste werken van diverse artiesten uit de hele wereld. Het gebouw zelf is allesbehalve inspirerend

te noemen. Het heeft veel weg van een betonnen bunker. Het zal de stijl wel zijn geweest van de jaren vijftig. Ze hebben het gebouw opgevrolijkt met een prachtige tuin die vol staat met veelkleurige bloemen en mooie beelden.

‘Hier is het,’ zegt Christel gehaast en ze leidt me naar de klappen van het restaurant.

Aan de muur hangt een bord met in grote letters *FoodArt*. Het is een grote ruimte met vrolijk gekleurde zitbankjes in de primaire kleuren rood, geel en blauw. Met een snelle blik op het bord boven de bar zie ik dat er, in tegenstelling tot wat de naam van het restaurant doet geloven, weinig kunstigs aan het eten te beleven is: gebak, appelflappen en worstenbroodjes.

‘Dit is Charlotte,’ zegt Christel en ze wijst naar het meisje bij de bar. Ze heeft zwart haar met twee paarsgekleurde lokken die los langs haar gezicht bungelen.

‘Charlotte,’ zegt ze en ze schudt mijn hand. ‘Maar iedereen noemt me Charlie. Wat ben ik blij dat je er bent! Onze reddende engel.’

‘Zie je wel!’ zegt Christel, alsof ik haar eerder niet wilde geloven.

‘En hij daar verderop, dat is Joost.’

Een tengere jongen met een grote, zwarte bril op zijn neus neemt net een bestelling op bij een gezin. Hij kijkt op bij het horen van zijn naam. Ik zwaai, maar hij heeft zijn handen vol en geeft me een knikje. Ik probeer zijn leeftijd in te schatten, hij ziet er piepjong uit, waarschijnlijk is hij maar net achttien.

‘Eigenlijk was hij onze studenteninvalkracht, maar we hebben hem de laatste tijd bijna elke dag moeten inzetten. Het is een gekkenhuis. Hij zal ook blij zijn dat je er bent, dan kan hij zijn dagen afbouwen. Het is de bedoeling dat jij op de dagen werkt dat hij er niet is.’

Christel woelt een paar keer met haar vingers door haar haar.

‘Dus zoals je ziet hebben we je dringend nodig! Charlie zal je hier wegwijzen maken. Toch, Charlie?’

‘Natuurlijk! Kom maar mee.’

‘Succes,’ zegt Christel. ‘Als er nog vragen zijn, hoor ik het wel.’ Dan waggelt ze met grote snelheid het restaurant uit.

Ik weet niet zo goed wat me is overkomen, ben ik al aangenoemen? Het lijkt erop van wel.

‘Allereerst,’ zegt Charlie, terwijl ze me in de richting van de voorraadkast wenkt, ‘is het de bedoeling dat je dit aantrekt.’ Ze wijst op haar groene polo met het FoodArt-logo en trekt er een lelijk gezicht bij. ‘Hier in de kast liggen er een paar. We hebben je maat vast nog wel. Neem je tijd.’

Ze laat me achter, zodat ik een shirt kan aandoen en wanneer ik weer terugkom, neemt ze in vlot tempo alle functies op de koffiemachine, oven en magnetron met me door en legt ze het kassasysteem uit. Dankzij mijn jarenlange ervaring heb ik het systeem zo onder de knie en kan ik al gauw zelfstandig een paar klanten helpen.

‘Zijn die appelflappen glutenvrij?’ vraagt een klant.

‘O, dat weet ik niet. Dat moet ik even navragen bij mij collega. Ik ben hier net nieuw.’

Ik loop naar Charlie, die verwoede bewegingen maakt op haar betaalsysteem. ‘Dat kloteding weigert dienst,’ mompelt ze boos zonder me aan te kijken. Ik wacht rustig tot ze klaar is.

Ze slaat het ding met een harde klap op tafel en er klinkt een piepje. ‘Zo,’ zegt ze tevreden. ‘Dat werkt altijd.’

Ik schiet in de lach.

‘Is er iets?’

‘Eh, ja, het stel aan dat tafeltje daar wil weten of we ook glutenvrije appelflappen hebben.’

‘Hm, nee ik geloof het niet, maar ik trek het even voor je na. Volg mij maar, dan laat ik je zien waar je dat kunt doen.’

Ze haalt een zware map onder de bar vandaan waar alle voed-selinformatie in staat genoteerd.

Door de deuropening zie ik iemand lopen die sterk op Maxime lijkt.

‘Nee, helaas,’ zegt Charlie, waarna ze de map dichtslaat.

‘Oké, bedankt. Ik zal het doorgeven.’

Ik loop terug naar het tafeltje en kijk nog eens naar de man. Hij is inmiddels gaan zitten. Ik knipper een paar keer met mijn ogen. Het is hem echt! Wat doet hij hier? Zou hij mij nog niet gezien hebben? Ik zwaai, maar hij is druk met de kaart bezig.

‘De appelflappen zijn helaas niet glutenvrij.’

‘O, wat vervelend. En de tosti’s, weet je dat?’

‘Ook niet,’ lieg ik, zodat ik niet weer naar die map hoef. Grote kans dat ik de waarheid spreek.

‘Jammer. Doe mij dan maar gewoon een koffie.’ De vrouw legt de kaart neer en is tevreden over haar besluit. Haar man bestelt appelgebak en thee en wanneer ik terugloop om alles klaar te zetten, valt het me op dat het tafeltje waar Maxime zat alweer vrij is. Wat gek. Hij heeft niet eens iets besteld.

Na de lunch komen er veel gasten die koffie of thee willen. Vrij makkelijke bestellingen dus, maar ik ben er wel druk mee bezig.

Pas rond een uur of vier kan ik op adem komen. Ik duw mijn handen tegen mijn rug en strek me uit.

‘Hé,’ zegt Joost, ‘Ik ben klaar voor vandaag.’ Hij drukt het dikke montuur van zijn bril stevig tegen zijn neus. ‘Je boft maar dat het zo rustig was vandaag.’

‘Rustig?’

‘Pff.’ Charlie blaast een plukje haar uit haar gezicht weg. ‘Praat me er niet van! Vorige week bleven ze maar komen en niet alleen tijdens de lunch, maar de hele dag door. Als Joost er niet was geweest, was ik gek geworden.’

Met een diepe zucht komt Joost dichterbij. ‘Nu we het daar

toch over hebben: Charlie, denk je dat het goed is als ik alvast afklok? Ik moet nog voor een paar tentamens leren, daar ben ik de vorige week niet eens aan toegekomen. En je hebt zo te zien veel hulp aan Laura.'

'Tuurlijk! Maar je kunt het Christel ook zelf vertellen. Ze komt er net aan.'

'Hallo allemaal. Dag Laura! Je bent nog niet gillend weggerend?' Ze lacht erbij, maar ergens heb ik het gevoel dat het menens is. 'Hoe ging het?'

'Heel goed!' beantwoordt Charlie voordat ik iets kan zeggen. 'Ze is echt de persoon die we zoeken.'

'Mooi,' zegt Christel tevreden. 'Van mij mag je meteen beginnen. Bespreek je even met Joost welke dagen je van hem kunt overnemen?' Ze leunt met een zucht naar achteren. 'Dan kan ik met een gerust hart met zwangerschapsverlof.'

Zodra ik weer thuis ben neem ik eerst een warme douche, trek een comfortabel huispak aan en ga op mijn bed zitten om Anna te bellen met het goede nieuws.

'Ik heb de baan!' roep ik. Anne slaakt zo'n harde kreet van vreugde dat ik de telefoon van mijn oor moet houden.

'Ik wist het wel. Gefeliciteerd! Wat ga je er doen?'

'Werken in het restaurant.' Er valt even een stilte. 'Maar dat is goed, hoor,' zeg ik snel. 'Ik ben zo ontzettend blij dat ik weer werk heb. Kan ik eindelijk verder sparen voor mijn reis naar Mexico.'

Er wordt op de deur geklopt.

'Sorry Anna, ik moet ophangen. Ik heb bezoek.'

'Oeh, wie?' vraagt ze plagerig, maar ik klik haar weg zonder verdere uitleg en doe de deur gauw open.

'Dag Lydia. Waaraan dank ik dit bezoek?'

Lydia is de jongste in onze studenteneenheid. Ik ben met 26 jaar de oudste en ook de enige die niet studeert, maar het is een

fijne sfeer hier, dus ik heb niks te klagen. Ze woont hier nu een halfjaar en we hebben vaak gezellige gesprekken in de keuken. Ze is iemand op wie ik altijd kan rekenen, vooral als het gaat om eten. Ik weet niet hoe ze het doet met de beperkte ruimte in onze kamers, maar ze heeft altijd een hele voorraad. Volgens mij heeft ze meer eten in huis dan kleren.

‘Nou,’ zegt ze. ‘Ik was net van plan om risotto te maken.’

‘Hm, wat heerlijk. Zal ik je helpen? Ik heb berenhonger.’

‘Dat kan, maar volgens mij heeft iemand mijn pak rijst nog. Kan dat kloppen?’

Ze scant de kleine ruimte die mijn kamer heet met haar arends-ogen.

‘Eh, kijk het zit zo,’ zeg ik en ik pulk aan een pluusje op mijn dekbed. ‘Ik had vorige week geen eten in huis en de dagen daarna eigenlijk ook niet. Dus het is mogelijk dat het pak rijst inmiddels op is.’

‘Heb je de hele week alleen maar rijst gegeten?’ Haar ogen zijn nu zo groot dat ik bang ben dat ze eruit zullen poppen.

‘Met wat groente.’

Ze blijft me aanstaren.

‘Ik wilde nieuwe voor je kopen,’ zeg ik dan vlug, ‘maar het was de laatste tijd zo hectisch. Ik ben op staande voet ontslagen, nadat ik een Porsche verwoest had en algauw vond ik een andere baan in het museum. Vandaag was mijn eerste werkdag, dus ik ben er nog niet aan toegekomen.’

Er valt weer een stilte.

‘Snap je?’ zeg ik voorzichtig.

‘Hm,’ zegt ze.

Ik kan niet precies peilen of ze nu boos op me is. ‘Zullen we pizza bestellen?’ Ik probeer er zo lief mogelijk bij te kijken. ‘Ik trakteer.’

‘Vooruit,’ zegt ze ten slotte. ‘Maar ik kies de film en jij moet mij

tot in detail vertellen hoe jij het als administratief medewerker van een garage voor elkaar hebt gekregen om een Porsche om zeep te helpen.'

VIVA LA VIDA, MAAR HOE?

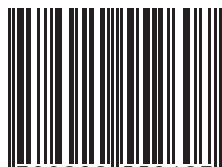
Nadat ze de Porsche van een klant om zeep heeft geholpen, is Laura op zoek naar ander werk om haar reis naar Mexico te financieren. Dankzij haar vriendin Anna kan ze beginnen in het restaurant van het museum van de moderne kunst. Gelukkig heeft ze horeca-ervaring en houdt ze van schilderijen. Al durft ze haar eigen werk aan niemand te laten zien. Zeker niet aan de knappe kunstcriticus Luuk. Tijdens haar reis in Mexico komt ze in aanraking met het werk 'Viva la vida' van Frida Kahlo en dat van de mysterieuze schilder Sandia. Durft ze de moed te vinden om in hun voetsporen te treden?

Isabelle Paz Soldan schrijft grappig en herkenbaar over de creatieve duizendpoot Laura. Ze studeerde archeologie en werkt als tekstschrijver. Na haar debuutroman *Liefde en ananas* komt ze nu terug met het zomerse, los te lezen *Liefde en watermeloen*.

Lees ook
in de serie

www.zomerenkeuning.nl

9 789020 552607 >

Z&K